

[Gade]

EF-Parlamentsforslaget er ikke færdigforhandlet. Det var en meget alvorlig fejltagelse, at et flertal i folketinget i sin tid besluttede at godkende de direkte valg til EF-Parlamentet, og derfor forstår man godt, at nogle lægger pres på for at give dette parlament indflydelse. Desto vigtigere er det, at vi afviser det, og mange lande er jo optaget af, at EF-Parlamentet med tiden skal blive EFs ene kammer og Rådet det andet. Derfor mener vi, det er vigtigt at afvise de forslag, der ligger på bordet, og også hele den procedure, som er bygget op omkring et tokammersystem, for alene den procedure vil naturligvis give EF-Parlamentet øget magt. Vi er sikre på, at EF-Parlamentet vil kunne udnytte denne mulighed for sammen med én medlemsstat at kunne blokere beslutninger.

Der er en række andre ændringer i Romtraktaten, som jeg ikke skal komme ind på nu.

Derimod vil jeg til sidst koncentrere mig lidt om, hvorvidt disse få resultater ligger inden for de dagsordener, der er vedtaget her i folketinget. Vi har hørt, at udenrigsministeren mener det fuldt og helt, og så vidt jeg forstod, gælder det også det forslag, der foreligger om EF-Parlamentet. Det forstår jeg ikke. Der er ingen tvivl om, at EF-Parlamentsforslaget betyder, at EF-Parlamentet får øget magt. Der er heller ingen tvivl om, at det samlet er sådan, at Kommissionen får øget magt, og jeg er heller ikke i tvivl om, at punkt 3 i den dagsorden af 28. maj 1984, der er vedtaget om en koordineret indsats til forbedring af miljøet og arbejdsmiljøet, der ikke hæmmer det enkelte lands muligheder for selvstændige nationale fremskridt, ikke kan opfyldes.

Udenrigsministeren siger, at forslagene udgør en helhed, men at der endnu er forhandlinger på ét område tilbage på mandag-tirsdag. For at skabe mest mulig klarhed vil jeg opfordre folketinget til at vedtage følgende forslag om motiveret dagsorden, som jeg fremsætter på vegne af SF og VS:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget konstaterer, at det foreliggende forhandlingsresultat fra EF-topmødet på væsentlige punkter er i strid med folketingets dagsorden af 23. maj 1985, herunder ikke mindst på spørgsmålet om styrkelse af EF-Parlamentets indflydelse,

pålægger folketinget regeringen på det kommende EF-udenrigsministermøde at afvise forhandlingsresultatet.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu ligeledes i forhandlingen.

Ivar Nørgaard (S):

Det er regeringens forpligtelse kun at gå med til et forhandlingsresultat, der fuldt og helt ligger inden for folketingets dagsordener af 28. maj 1984 og 23. maj 1985, men det er udenrigsministerens påstand, at forhandlingsresultatet også allerede nu opfylder denne betingelse. Der er dog en vis uklarhed i udenrigsministerens indlæg her i dag, idet han ret klart i begyndelsen siger, at han finder, at også Europa-Parlamentets stilling ligger inden for det, der er vedtaget i folketingets dagsordener. Alligevel siger han til slut, at tilbage står spørgsmålet om Europa-Parlamentets rolle, hvor regeringen vil forhandle om en tekst, der udtrykkeligt gør det klart, at Europa-Parlamentet ikke får styrket sine beføjelser i forhold til den nuværende situation.

Vi finder i socialdemokratiet, at hvad angår Parlamentets beføjelser, falder de ifølge formandskabets forslag, som det forelå, da statsministeren og udenrigsministeren tog til forhandling mandag og tirsdag, og som det foreligger nøjagtigt på samme måde, efter at udenrigsministeren er kommet tilbage fra mødet, ikke ind under vores dagsordenskrav, idet det faktisk er sådan, at formandskabets forslag forrykker kompetencefordelingen mellem Ministerrådet, Kommissionen og EF-Parlamentet.

Efter formandskabets forslag kan Europa-Parlamentet ikke kun udtale sig i EFs lovgivningsproces, sådan som udenrigsministeren i dag siger. Han siger, at efter forslaget kan Europa-Parlamentet fortsat alene udtale sig i EFs lovgivningsproces. Det er ikke tilfældet, for hvis Parlamentet forkaster Ministerrådets forslag, får det den virkning, at det kun kan vedtages, hvis Ministerrådet fastholder forslagene med enstemmighed, og det betyder, at Europa-Parlamentet i fremtiden, hvis dette bliver vedtaget, kan blokere for Ministerrå-